

BURJATSKÁ REPUBLIKA

burjatsky Burjaadaj Respublika

poloha Burjatska na asijském území

Republika Burjatsko

burjatský státní znak

burjatská státní vlajka

BURJATSKÁ STÁTNÍ HYMNA

Музыка А.А. Андреева

Слова Д.З. Жалсараева
Таежная, озерная, степная,
Ты добрым светом солнечным полна.
Цветущая от края и до края,
Будь счастлива, родная сторона.
Брусничный дух, черемухи дыханье,
Лилового багульника настой.
Я не дышу, а пью благоуханье
Моей земли, равнинной и лесной.
Прими, земля, сыновнее спасибо,
Святой водой Байкала угости,
Чтоб я обрел невиданную силу
Для дальнего нелегкого пути.
С тобой, земля, мы слиты воедино,
Моею стала и судьба твоя.
Поклон тебе от сердца, край родимый,
Любимая Бурятия моя!
О, Мать-земля!

Президент - Председатель Правительства Республики Бурятия -
- с 10июля 2007 года Вячеслав Владимирович Наговицын. В.В. Наговицын
родился 2 марта 1956 года в городе Глазове Удмуртской АССР.

Нынější Republika Burjatsko je zemí v jihovýchodní Sibiři. Tato republika, rozkládající se v okolí Bajkalu, má 351 300 čtverečních kilometrů, na kterých v roce 1993 žilo 1 048 000 obyvatel. Většinu z nich tvoří Rusové, Ukrajinci a další příslušníci národů a národností bývalého Sovětského svazu, kteří sem organizovaně přicházeli v několika vlnách, především v rámci tzv. stalinské rusifikace v polovině 20. století, anebo se zde usídlili v rámci víceméně přirozené tradiční migrace v jihovýchodní Sibiři. Etnických Burjatů zde v roce 1993 žilo 249 500. Hlavním městem je **Ulan-Ude**, z dalších velkých měst jsou významnější například Kjachta, Orlik, Chorinsk nebo Kižinga.

□ □ □ □ □ □ □ □ □ □ □ □

Ulan-Ude

Hlavním městem je Ulan-Ude - administrativně-politické, ekonomické a kulturní centrum Burjatské republiky. Leží v nadmořské výšce 530 m. n. m., má cca 366 000 obyvatel, toho 73% jsou Rusové a 21% Burjati. Ulan-Ude jedno z nejstarších a největších měst Sibiře a Dálného Východu. Leží na malebném území...ze severní a jižní strany je ohraničeno horami, které jsou pokryty jehličnatými lesy, směrem na

západ se rozkládá Ivolginská dolina. Protéká jím řeka Selenga a řeka Uda. Počátky jeho založení se datují do roku 1666, kdy si ruští kozáci na skalnatém břehu při ústí řeky Udy postavili tzv. "Udinské kozácké zimoviště". V roce 1689 byla stavba dokončena úplně a město se stalo důležitým centrem, vzhledem ke své výhodné poloze na obchodní cestě Rusko - Čína - Mongolsko.

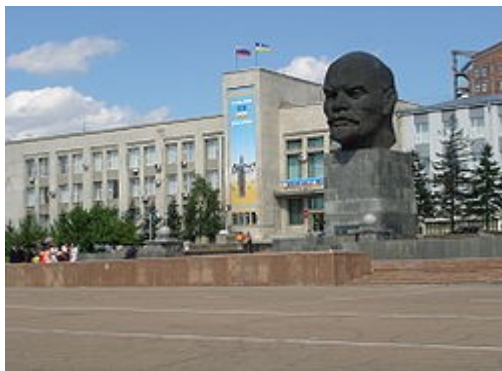
Průmyslový rozvoj města souvisí s výstavbou Transsibiřské magistrály, která probíhala současně od východu i od západu v letech 1892 - 1905. 15. dubna 1899 tamní obyvatelé přivítali první vlak. Dnes je zde rozvinut průmysl strojírenský (v Ulan-Ude se vyrábějí například letadla, vagóny nebo mostní konstrukce), potravinářský (výroba masných konzerv), sklářský, dřevozpracující nebo spotřební.

Na Leninově náměstí se nachází místní unikát - největší, bronzová, **hlava Lenina** na světě. Sověti ji vyrobili pro světovou výstavu a po jejím skončení hledali, kde by hlavu umístili. Dlouho se žádné město nehlásilo, až se ozvali Burjaté, že jí chtějí umístit v Ulan-Ude. Burjaté byli dříve válečníci, kteří svým poraženým protivníkům s oblibou uřezávali hlavy a pak je vystavovali na náměstích. Na to však komunističtí pohlavárové přišli pozdě - až když hlava stála na náměstí.

Dále je město už jen opera a universita, zbytek tvoří paneláky a dřevěnice.

Ulan-Ude

bronzová hlava Lenina

Burjatské území se tradičně dělilo na Předbajkalsko a Zabajkalsko, tedy oblast okolo Irkutsku a oblast na jih od jezera **Bajkal**. Burjati v rámci Ruské federace žijí také v Čitské autonomní oblasti (v roce 1993 zde bylo 66 100 etnických Burjatů), v Irkutské oblasti (77 300 etnických Burjatů) a svoji menšinu mají i v Moskvě (asi 2000 Burjatů). Dále žijí ve dvou regionech, které mají v rámci Ruské federace zvláštní statut: v Aginském a Ust'-Ordynském burjatském autonomním okruhu. Republika Burjatsko na západě sousedí s Republikou Tuva, na severozápadě s Irkutskou oblastí Ruské federace, na východě s Čitskou oblastí a na jihu má jedinou mezinárodní hranici s Mongolskem. V současnosti se Burjatsko správně dělí na dvacet jedna ajmaků, čili krajů a je autonomním, formálně samostatným státem v rámci Ruské

federace. Ruská nadvláda se datuje od první poloviny 16. století, kdy na území dnešního Burjatska pronikly první kozácké oddíly, aby je později přiřadily k ruskému impériu. Narozdíl od jiných oblastí bývalého Sovětského svazu zde nejsou zřetelné militantní projevy národního či národnostního hnutí směřující proti převládajícímu ruskému vlivu. Lze říci, že z hlediska národnostního je Burjatsko jakousi oázou klidu, kde se - oproti většině států vzniklých na území bývalého Sovětského svazu - dosud nebojovalo a nebojuje a ozbrojený konflikt zde ani nelze předpokládat. Jedno z možných vysvětlení klidné situace v Burjatsku spočívá v pochopení vlivu buddhistického náboženství, které vylučuje násilí a války.

Největšího rozmachu ve své historii dosáhl buddhismus v Burjatsku na přelomu 19. a 20. století, kdy se počet klášterů a jednotlivých chrámů či modliteben přiblížil padesátce a mnichů bylo napočítáno okolo šestnácti tisíc.

Poté přišla vlna socialistických čistek, která se drasticky dotkla buddhistického náboženství a jejichž následky byly zdrcující. Tak například v období před vypuknutím druhé světové války zde neexistoval jediný fungující buddhistický klášter. Budovy byly rozbořeny, některé kláštery, jako například stavby aninského klášterního komplexu, byly ničeny dělostřelbou či rozebrány.

Násilné potlačení buddhistického života v Burjatsku proběhlo ve třech vlnách. První kulminovala už v roce 1930, druhá měla svůj vrchol v roce 1935 a teprve třetí byla definitivní a uskutečnila se v letech 1937 až 1938. Jestliže v období relativního „oteplování“ na konci roku 1938 se část odsouzených vrátila zpět do společenského života, tak se to v žádném případě netýkalo kategorie lamů (vyšších buddhistických duchovních).

První obnova náboženského života v Burjatsku byla zahájena v roce 1945, respektive v roce 1946, kdy v Ulan-Ude proběhl první poválečný sněm sovětských buddhistů, a trvala do konce 80. let 20. stol. Druhá obnova začala na konci 80. let 20. stol. a trvá až do současnosti. Dnes se na území Burjatska nachází mnoho krásných klášterů, mezi nejvýznamnější patří např. **klášter Ivolginský nebo Aginský**.

Historie novodobého burjatského buddhismu a Ivolginského kláštera a ústřední duchovní správy je spojená se jménem jednoho předního burjatského duchovního, s lamou **Dharma-Dodim Žalsarajevem**, jehož životní osud dobře ilustruje situaci buddhismu v Rusku ve 20. století. Lama Dharma-Dodi, světským jménem Žalsarajev, se narodil buď v roce 1898, nebo v roce 1900, údaje se zde poněkud rozcházejí, ve vesnici Inzagatuj v Džidinském ajmaku v rodině buddhistického mnicha, zemřel 24. září 1993 v Ivolginsku. V osmi letech přišel do klášterní školy v Gegetském klášteře, kde studoval především náboženskou filosofii, klášterní školu absovoval v patnácti letech. Poté odešel do Mongolska studovat tantrické nauky. V roce 1937 byl uvězněn v Novoselenginsku, následujících jedenáct let strávil v sovětských pracovních táborech na Kolymě. V roce 1946 se vrátil do Burjatska, a v roce 1948 začal opět působit jako duchovní, od roku 1964 byl v Ivolginském klášteře, v roce 1976 se stal jeho představeným. V roce 1982 se vzdal tohoto postu a odešel do ústraní, začal se ve větší míře věnovat šíření nauky mezi Evropany.

Zcela výjimečnou postavou v dějinách burjatského buddhismu 20. století byl **Bidija Dandaronič Dandaron**, který přináší do tradice burjatského buddhismu úplně nový prvek.

Dnes vedle mnichů, kteří žijí a působí v téměř třiceti kláštorech, chrámech a

modlitebnách (počet je odhadován na 200 až 300, přičemž jejich věkový průměr je značně nízký), existuje nyní v Burjatsku i početná komunita buddhistů - laiků. Laičtí buddhisté mají své vlastní organizace a vedle nepravidelných návštěv klášterů, chrámů a modliteben se věřící účastní v hojném počtu i oslav významných náboženských svátků v chrámech, modlitebnách, či na tradičních posvátných místech.

Aginský klášter

Klášter byl založen v letech 1811 až 1816 a měl k 15. květnu 1853 kromě představeného devatenáct mnichů (gelongů a gecchulů) a jednoho chuvaraka, celkový schálený počet „státních lamů“ tedy byl dvacet jedna. Podle oficiální statistiky z padesátých let 19. století klášterní okrsek čítal 10612 příslušných věřících. Klášterní komplex se nacházel poblíž města Aginskoje u řeky Aga v Aginském burjatském autonomním okruhu, který dnes leží mimo území Burjatské republiky v Čitské oblasti Ruské federace.

Klášter se proslavil tím, že od roku 1811 do roku 1911 zde nepřetržitě probíhal ve speciálním chrámu (bur. Munke maanii sume) tzv. stoletý obřad.

Na přelomu 19. a 20. století obývalo klášter více než jeden tisíc mnichů.

Ivolginský klášter

Клášтер се до své нынѣjší подобы ставѣл postupně од року 1945 či 1946, hlavní chrám был поставен а высвѣчен теprve в роце 1972. Клášтер, respektive původní hlavní chrám, později vyhořel, а proto се послѣзе přístoupilo к výstavbě zděné budovy. На počátku sedmdesátých лет měl Ivolginský klášter sedm kultovních staveb, в роце 1989 се на území kláštera nacházelo třicet pět domů, ve kterých žilo на třicet mnichů

Озеро Байкал в цифрах

Содержит 23 тыс. куб. км пресной воды - 20 % мировых запасов

Возраст - 25-30 миллионов лет

Длина - 636 км

Ширина - от 25 до 80 км

Максимальная глубина - 1637 м, средняя глубина - 731 м

Длина береговой линии - более 2000 км

Площадь водосбора - около 570 тыс. кв. км

На озере - 22 острова, из них самый крупный - Ольхон

Впадает более 340 рек, вытекает одна - Ангара

Свыше 2500 видов животных, из них 82 % - эндемики

Больше 1000 видов растений

Более 50 видов рыб

Байкал расположен почти в центре Азии, на широте Москвы и Лондона. Длина его 636 км, наибольшая ширина 79,5 км, наименьшая - 25 км. Площадь водного зеркала озера - 31500 км², что примерно равно площади такого государства, как Бельгия. Имея максимальную глубину 1637 м, озеро Байкал является самым глубоким озером мира.

Вода Байкала отличается необыкновенной чистотой и прозрачностью. Белый диск Секки, применяемый для определения прозрачности воды, виден в Байкале до глубины 40 метров, тогда как прозрачность вод Каспийского моря не превышает 25 метров, озера Севан - 20 метров. Уступают Байкалу по прозрачности вод и прославленные альпийские озера.

Уникальной особенностью Байкала является высокое разнообразие и эндемизм живущих в нем растений и животных. В настоящее время в Байкале зарегистрировано 2565 видов и подвидов животных и 1000 видов, подвидов и форм водных растений, из которых 2/3 являются эндемиками, то есть, нигде более не встречаются. К этому числу нужно добавить многие сотни видов водных и донных микроорганизмов, а также пока малоисследованных вирусов и фагов. Вершиной трофической пирамиды в экосистеме озера является эндемичный байкальский тюлень, нерпа.

Климат

Удаленность территории Республики Бурятия от океанов, расположенность ее в центре обширного Евразийского материка и горно-котловинный рельеф обусловили своеобразный и по-своему уникальный климат.

Для территории Республики Бурятия характерен резко континентальный климат с большими годовыми и суточными колебаниями температуры воздуха и с неравномерными распределением атмосферных осадков по сезонам года. Для резко континентального климата, присущего этой горно-таежной земле в центральной части Азиатского континента, характерны холодная зима и жаркое лето. Низкие зимние температуры, средняя температура воздуха в январе 20-30 градусов ниже нуля, довольно легко переносятся благодаря сухому воздуху. Летняя жара ощущается только в полуденные часы, а утреннее и вечернее время суток приятны своей прохладой. Средняя температура самого теплого месяца июля - достигает 15-20, а ее абсолютный максимум - 30-38 градусов выше нуля.

Осень продолжительная и довольно теплая - пока не "станет" Байкал, температура воздуха в Бурятии зачастую в это время года выше, чем в европейских регионах страны. Сибирская весна начинает ощущаться уже в конце марта, но первая зелень пробивается в конце апреля.

В целом климат формируется под влиянием трех контрастных компонентов: сухого и холодного климата северных областей, жаркого и сухого монгольских пустынь и влажного тихоокеанского.